

René Zeyer

Escrocherii din lumea bancară

Bancă, bancher, bancrută

Traducere din limba germană de *Ion Șerban Ciornei*

**METEOR
PRESS**

Redactori: *Doina Florea, Corina Pascariu*

Tehnoredactor: *Rodica Boacă*

Copertă: *www.prodtp.ro*

Foto copertă *www.shutterstock.com*

Titlul original: *Bank, Banker, Bankrott. Storys aus der Welt der Abzocker*
Copyright © 2009 Orell Füssli Verlag AG, Zürich, Switzerland
All rights reserved.

© 2011 Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate editurii METEOR PRESS.

Contact: C.P. 41-128
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: *editura@meteorpress.ro*

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: *carte@meteorpress.ro*
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZEYER, RENÉ

Escrocherii din lumea bancară : bancă, bancher, bancrută /
René Zeyer ; trad.: Ioan Șerban Ciornei. - București : Meteor Press, 2011
ISBN 978-973-728-510-2

I. Ciornei, Ioan Șerban (trad.)

336.71

Unu

Philipp Kuster e nefericit. Deși n-ar avea, de fapt, niciun motiv. Îi merge de minune oferind consultanță clienților privați la Schweizer Kreditunion. La drept vorbind, viața petrecută permanent în „hala cu giuvaiere” poate deveni, cu timpul, monotonă, iar ultima dată plăcinta se arseese într-un asemenea hal, încât fusese nevoit să răzuiască serios, cu un cuțit, tot stratul de deasupra. Dar Kustler era obișnuit cu asemenea mici inadvertențe.

În rest, șade acum relaxat în mansarda sa și survolează liniștit cu privirea totalul de o sută optzeci de metri pătrați de spațiu vital, pe care îl poate numi proprietatea sa. Cu toate astea, e nefericit. Privește pe fereastră la luminile ce pâlpâie pe lacul Zürich, iar cu un ușor pocnet din degete mai reduce puțin iluminarea încăperii. Linii clare, fără fițe, Bauhaus – acesta e stilul său, asta-i place. Dar, până și în lumina serii, privirea îi este atrasă încontinuu de acest secreter Biedermeier, situat tocmai în mijlocul camerei. Începând de astăzi. Kuster oftează și se ridică de pe canapeaua De-Sede – piele neagră, stil cubist, perfect, Bauhaus.

Își târâie tălpile goale pe lespede de marmură cenușie, plăcut încălzită de instalația din podea. Tocmai un secreter Biedermeier. Ușor zgâriat, stropit cu pete de cerneală, enervant de brun. Kuster urâște culoarea brună.

În afară de asta, nici n-are nevoie de un secreter, și, oricum, nu de unul ca ăsta. Dar Vladimir, deponent, până în prezent, a mai mult de două sute cincizeci de milioane, s-a arătat doritor a suplimenta suma, probabil cu încă patruzeci de milioane. Astfel, Kuster și-ar îndeplini norma anuală încă din luna mai, iar bonusul pentru anul următor ar fi deja asigurat – genial! Dar Vladimir a vrut neapărat să se abată de la Zürich la Bruxelles, din nou, pentru acest comerciant de mobilă antică,

de la care Vladimir se procopsise deja cu un salon Empire, pentru casa lui din St. Petersburg.

Nicio problemă, Kuster zbură la Bruxelles cu Vladimir, acesta se lăasă convins să cumpere un oribil ansamblu baroc, cu ornamente din aur, pentru neînsemnata sumă de trei sute cincizeci de mii de euro, dar, în schimb, se pare că Ludovic al XIV-lea și-ar fi așezat cândva, pe această piesă de mobilier, dosul său regesc. Kuster se pregăti să iasă pe ușă, răsuflând ușurat, când îl opri comerciantul:

– Dumneavoastră v-aș putea trezi, oare, interesul pentru acest minunat secreter?

Kuster urma să zică: „Mulțumesc frumos, dar arată groaznic”, când observă privirea zglobie a lui Vladimir.

– O piesă extraordinară, spuse Vladimir, i se potrivește perfect unui bancher. Apoi Vladimir își lăasă mâna să cadă cu putere pe umărul lui Kuster.

Tocmai în momentul în care Kuster se pregătea să pună o întrebare prudentă: „Cât costă?”. În loc să facă asta, se aplecă ușor din genunchi, afișă un rânjel de încântare și rosti: „Cumpărat.”

Vladimir dădu din cap aprobator, iar Kuster înghiți în sec, în timp ce-și plasa cartea personală de credit deasupra facturii: cincisprezece mii de euro.

– O comoară, zise vânzătorul, are nevoie de o oarecare reîmprospătare, dar, în rest, e o piesă foarte rară, îmi permiteți să v-o trimit la domiciliu?

– Desigur, răspunse Kuster, lăsându-se ușurat de încă cinci mii de euro.

Astăzi i se livrase comoara. Și, începând de astăzi, pocește interiorul mansardei lui Kuster. Iar Vladimir îl sunase chiar azi, spunându-i că se mai gândește încă în privința celor patruzeci de milioane, poate că anul viitor... De atunci, Kuster e nefericit. Dar, instantaneu, privirea îi cade pe șemineul deschis, aflat în mijlocul mansardei sale. Și, în acel moment, lui Kuster îi vine, brusc, o idee.

Doi

Franz Tobler are o problemă. Mai rău: problema n-are nimic de-a face cu cifrele. De fapt, are, dar, privind mai în detaliu, totuși – n-are. Pentru că universul lui Tobler este format din cifre, US-GAAP¹, GAAP FER², bilanț, atestat, contabilitate, probe de analiză – aceasta e lumea sa. Diferențe rotunjite, rezerve ascunse, goodwill, „Confirmăm, prin prezenta, că bilanțul înaintat nouă...”, ștampilă, semnătură, următorul client. Așa-i place lui Tobler, corect, din creștet – peste costumul său cenușiu – până la perechea de pantofi comozi, de culoare maro-închis.

– Domnule Tobler, sunteți într-adevăr un devorator de cifre, îi spusese iarăși Spörri, săptămâna trecută, – pe dumneavoastră ne putem baza. Apoi Spörri izbucnise în râs, iar Tobler, deși nu pricepuse exact sensul glumei, găsi de cuviință să râdă și el – firește, din obligație.

Dar înainte de a apuca să-l întrebe pe Spörri – era un prilej potrivit de a afla dacă Spörri ajunsese să dea curs upgradingului său, aflat de mult la scadență – , acesta își privise Blackberry-ul, murmurând:

– Dumnezeule, ședința! – și se făcuse dispărut.

Iar acum Tobler are încă o problemă. Și asta chiar cu clientul său cel mai mare.

– Domnule Tobler, vă încredințez dosarul firmei Vetterli, îi spusese Spörri cu două săptămâni în urmă, este exact ceea ce îi trebuie devoratorului nostru de cifre, fiindcă e o chestiune presantă.

Astfel, Tobler se prezentă la locul de muncă la ora șase și jumătate, și nu la șapte, plecă abia la nouă și jumătate, în loc de ora nouă, precum obișnuia, parcurgând întregul bilanț al firmei Vetterli. Și, în

---

¹ US-GAAP = United States Generally Accepted Accounting Principle (Principiile contabile general acceptate ale SUA). (*n. trad.*)

² GAAP FER = Fachempfehlungen zur Rechnungslegung (Standardele internaționale de raportare financiară). (*n. trad.*)

fine, ajunsese la capăt: Marele Vetterli era falimentar. Cum era posibil ca șeful contabil de la Vetterli să semneze un asemenea bilanț – lui Tobler îi era absolut neclar. Dar asta nu era problema lui, gândi Tobler.

Până la momentul conversației de alaltăieri. Se hotărâse să discute cu Spörri, căci acesta nu reacționase la numeroasele sale cereri de audiență. Se furișă pe lângă secretară, rezistând privirii neîndurătoare a lui Spörri.

– Trebuie să fie ceva foarte important, articolă Spörri, v-ați încurcat cumva în cifre?

Dar, de data asta, Tobler nu mai răsă din obligație, ci spuse ferm:

– Vetterli ar trebui să-și depună dosarele contabile.

În clipa aceea, Spörri își lăsă Blackberry-ul din mână și îl privi fără entuziasm, întrebând:

– Glumiți, desigur, dragă domnule Tobler? Vetterli este un pește mare și, precum știți, e unul dintre clienții noștri cei mai importanți, care aduce – singur – aproape treizeci de procente pentru noi.

– Vetterli e falimentar, răspunse Tobler cu încăpățănare, cu plăcere vă pot arăta unde...

Dar Spörri nu-l lăsă să termine propoziția, ci i se adresă cu glas tăios:

– Domnule Tobler, nu vă prostiți, se poate ca Vetterli să fie, momentan, sub presiune, dar cine nu e așa, în ziua de azi? Tobler se pregăti să protesteze, dar Spörri îi reteză din nou vorba:

– Domnule Tobler, am o ședință importantă. Așadar, să rezumăm: dacă nu vom efectua expertiza firmei Vetterli, atunci o va face altcineva – e cât se poate de clar. Prin urmare, faceți o notă internă pentru actele Vetterli, dacă e chiar necesar, apoi efectuați expertiza – cu siguranță, va ieși bine.

– Da, dar..., mai apucase Tobler să bâiguie, însă Spörri se ridicase deja, făcând un semn deasupra capului, cu Blackberry-ul, și spusesese în drum spre ieșire:

– Niciun *dar*, domnule Tobler, nu vrem să regretăm amândoi că vi s-a încredințat firma Vetterli, e clar?

După falimentul lui Vetterli, Tobler mai primise un singur e-mail de la Spörri: „Suntem nevoiți să vă concediem. Începând de astăzi, accesul în sediu v-a fost interzis. Urmează detalii suplimentare.” Spörri avea o plăcere deosebită să formuleze pe Blackberry-ul său e-mailurile – atât de scurte și de cuprinzătoare.

Trei

– Așadar, un lucru e cert: nu-mi părăsesc biroul. Philipp Kuster era cunoscut pentru faptul că avea priorități foarte ferm conturate. Și acesta era exact un asemenea caz. Bucătăria bânelor era de mult în fierbere, iar în dimineața asta, la ora nouă, conducerea aruncase bomba. Fuziune. Sinergie, unificarea departamentelor IT, disciplinarea back-office-ului.

Și Müller venise la el cu fața palidă, tocmai Müller, care, de fapt, n-avea altceva de făcut decât să urmărească tabelele, să-l țină la curent cu câteva date rezumative, utile în discuțiile cu clienții, să-i procure flori – pentru soții – și trabucuri Monte Cristo – pentru domni. Kuster clatină din cap, aducându-și aminte.

– Vă rog să-mi spuneți, domnule Philipp, întrebase Müller – căci în urma unui anumit seminar al Camerei de Comerț se decisese ca adresarea să se facă astfel: cu pronumele personal de politețe, la persoana a doua plural, și cu prenumele – asta înseamnă, în ceea ce mă privește, că postul meu e în pericol?

– Domnule Müller, nu mă supărați cu mizerii din astea minore, urlase Kuster, pentru că regula aia cu prenumele o găsisese de la bun început drept o idee prostească, eu înfrunt aici cu totul alte probleme.

Müller se furișase înapoi de unde venise, ca un câine ciomăgit, iar Kuster își făcuse o notiță pe Blackberry-ul său: Müller zboară primul.

Firește că fuziunea însemna ca backoffice-ul să fie curățat fără milă, și firește că pușinii supraviețuitori urmau să fie dislocați, existau doar aceste frumoase și noi spații de birou în Zürich-Oerlikon – regiunea, desigur. Dacă găinile s-ar ține în astfel de condiții, protecția animalelor ar fi de mult pe baricade, își spunea mereu Kuster. Dar ce-l interesau pe el problemele backoffice-ului său de rahat? Iar Müller n-ar trebui să-și bată capul cu treburile astea.

Nu, în situații de genul ăsta trebuia să-ți păstrezi capul limpede, să întocmești o listă de priorități – Kuster știa asta. Iar prioritatea sa era clară: pe mine nu mă mută nimeni de pe strada Gării. Exclus. Exista, oare, în Oerlikon un *Sprüngli*? Un magazin de haine bine aprovizionat, de la Armani până la Zegna? O „hală a giuvaierelor” pentru petreceri? Maseurul său personal s-ar fi deplasat, oare, până acolo, în Pampas, pentru a-i administra, din două în două zile, un sfert de oră de masaj cervical? Și la urma urmei: de ce să te chinui în fiecare seară, prin ambuteiaj, de-a curmezișul orașului, până la Țărnul de Aur? Și chiar, unde poți mânca omenește la prânz, acolo? Poate la McDonald's? Numai gândul acesta îi dădea fiori lui Kuster.

Era timpul să acționeze fără zăbavă.

– Niciun telefon, nu sunt aici nici măcar pentru Vladimir, îi ordonă scurt Kuster, prin interfon, secretarei sale, apoi se așează la computer. „Referitor: Fuziune”, începu el, „Dragă Franz”, nu poate fi decât bine dacă ești „per tu” cu directorul executiv, în urma ultimei excursii, la competiția de sănii cu atelaj canin din Alaska, se gândi Kuster încă o dată, „te felicit pentru această decizie dură și corectă.” Kuster reflectă îndelung dacă era potrivit să mai lase să curgă puțină miere, dar apoi se hotărî – e nevoie de priorități – și continuă: „Îmi permit să presupun că biroul meu personal nu va fi lovit de această decizie. Precum știi, primirea clienților, prezentări, etichetă... Când ne mai vedem la o Cohiba? Salutări, Philipp.”

Kuster trimise e-mailul, în copie, către toți reprezentanții conducerii, „ce e sigur e sigur”, cugetă el și apăsă tasta Send. „Așa se fac lucrurile astea, își zise Kuster: scurt, militărește, așa-i place lui Franz.”

Cinci minute mai târziu, se auzi semnalul de primire e-mail: „Dragă Philipp, biroul tău nu va fi afectat. În schimb, tu vei fi, căci te mutăm – doar temporar – în backoffice. Coordonatele exacte ale noului tău loc de muncă, din Oerlikon, vor urma. Momentan, nu e timp pentru Cohiba. Salutări, Franz.”

Patru

Walter Meier nu scăpa de bănuiala, apăsătoare, că propria persoană risca să piardă din importanță. OK, la oferta publică inițială ceva nu decursese bine, dar, în realitate, nu era vina lui că acțiunea o luase la vale chiar din ziua deschiderii – se mai întâmplă. Și, de asemenea, nu era vina lui că unii bancheri privați introduseseră mizeria asta în portofoliul unor clienți de bază, ca pont secret, cu un oarecare grad de risc, dar ca un câștig garantat. OK, însă unii dintre clienți, care, din păcate, se interesau în mod regulat de performanțele lor, nu găsiseră asta deloc amuzant.

Oricum, două zile mai târziu, Walter Meier fusese numit șeful biroului restructurări.

– O superprovocare, îi mai spusese zaharisit și Burger, membru al conducerii, un potențial uriaș, va fi un centru de profit, parcă anume făcut pentru un om cu experiența dumitale. Am alcătuit, pentru dumneata, chiar și o echipă de elită.

Să mă păcălesc pot și singur, gândise Meier cu încrâncenare, studiindu-i pe membrii echipei sale de elită. Trei ratați fără speranță,

la care se mai adăugau: acces exclusiv la secretariat, zero cheltuieli decontate și, ce era cel mai rău, nu era nimic de restructurat. Niciun caz, nicio firmă în prag de dezastru, pur și simplu – nimic. Până când unul dintre cei trei ratați aduse pe masă dosarul tâmplăriei Rüdīsühli din Pfäffikon. O întreprindere cu trei oameni: bărbatul tâmplar, nevasta responsabilă cu biroul, un ucenic. Credit de afaceri suferind, performanțe mizere – un caz, de fapt, foarte clar: trebuia oprită activitatea. Dar dintr-o pură disperare, Meier se implică personal în problema tâmplăriei Rüdīsühli. Cu ocazia asta, cei trei ratați ar fi putut învăța ceva. Mergând de două ori pe săptămână în vizită la Pfäffikon, Meier o învăță pe doamna Rüdīsühli să țină o contabilitate de bază a costurilor, să pună la punct, la nivel profesional, contabilitatea debitorilor, iar în scurt timp soții Rüdīsühli erau în totalitate ocupați cu a-i prezenta săptămânal lui Meier un bilanț parțial și o declarație de venit, însoțite de o evidență a fluxului de numerar, și a ține la zi planificările pe termen scurt și mediu, precum și a întocmi în scris un succint raport al afacerii.

Pe lângă toate astea, Meier se îngrijise ca prima măsură de restructurare să fie concedierea ucenicului.

– Trebuie tăiat în carne vie dacă se dorește o nouă ascensiune, anunțase Meier răspicat, unde se rindeluește, acolo cade și rume-gușul, he, he, și se mai mirase de ce soții Rüdīsühli nu gustaseră hazul său. În orice caz, tâmplarul nu mai avea timp pentru tâmplărie, dar procesul de restructurare era în plin avânt.

– Ar fi de râsul lumii dacă n-am reuși să rezolvăm asta, spunea Meier de fiecare dată, la ședințele cu cei trei ratați ai săi și, în sfârșit, secretara angajată special putea să întocmească protocolul, împreună cu agenda, anularea protocolului precedent, probleme de rezolvat, report de lucru și toate celelalte șicane.

– Chiar dacă nu mai prezint atâta importanță, mai pot încă presta muncă în adevăratul sens al cuvântului – spuse Meier satisfăcut –, un cunoscător se descurcă și din umbră. Tocmai îi dicta secretarei textul obișnuit al protocolului, „Restructurarea tâmplăriei Rüdīsühli decurge

normal, măsurile luate produc efecte, remanierea – implementată cu succes, declarația fluxului de numerar arată ...”, când nu mai putu să ignore atenționarea vocală a unuia dintre cei trei ratați.

– Ar fi bine să fie ceva extraordinar de important, zise Meier fără milă, dar cu siguranță poate să mai aștepte până la ședința de dimineață. Sau mai bine: lăsați un memoriu, căci acum sunt foarte ocupat.

Dar ratatul nu se lăsă intimidat, ci spuse:

– Voiam doar să vă aduc la cunoștință că tâmplăria Rüdüsühli și-a depus ieri actele contabile – faliment.

Cinci

Philipp Kuster se simte neputincios. Nu i se întâmplă prea des, și niciodată în fața clienților, dar de data asta se simte într-adevăr neputincios. Fuziunea asta blestemată! gândește Kuster pentru a nu știu câta oară. Oricum, nu se atinseseră de salariul lui, dar acest mare pas înapoi – departe de strada Gării, afară, în Oerlikon... avea un gust amar. Kuster luase în calcul toate consecințele posibile, doar pe asta – nu. Pentru că, mai înainte, nu constituise o problemă. Totuși, acum era. Ce fel de costum nou să-și cumpere? Kuster fusese un fidel client al mărcii Brioni, chiar mai înainte ca aceasta să ajungă la modă datorită mizerabilelor filme cu James Bond. Brioni – pentru timpul zilei, iar pentru o socializare lejeră de seară mergea uneori și un Versace, însă, firește, doar lucruri care nu-i dădeau un aer de homosexual.

Dar acum? Mutat în colonia de pedeapsă din Oerlikon, în back-office, cum putea Kuster să reacționeze într-un mod adecvat în privința costumației? În ciuda situației, să poarte în continuare Brioni? Nu cumva

s-ar fi interpretat ca un gest de aroganță? Auzea deja remarca răutăcioasă a lui Müller, care, din păcate, supraviețuise fuziunii:

– Priviți, Brioni, Kuster are impresia că încă mai e în biroul de pe strada Gării.

Penibil. Deci, să cădem atât de jos? La Boss? Niciodată, căci așa ceva poartă toți proaspeții absolvenți ai universității – cei de la Științe Economice, Sociale și Drept. Imposibil. Armani? Ceva mai bine, dar între timp devenise cam tineresc pentru Kuster și, în afară de asta, stilul nu-i plăcea în mod deosebit. Kuster oftează adânc. Atunci Cerruti? La fel, cam prea elevat, puțini poartă. Rahat, gândește Kuster, poate că ar fi fost mai bine să demisionez decât să încasez lovitura asta. Windsor, Navyboot? Pe Kuster îl trece un fior scurt, într-adevăr reverul nu este lipit; totuși, nici măcar mânecile nu se mai pot închide cu nasturi, deci nu intra în discuție. Așadar, poate că, totuși, Versace? În timpul zilei? Nu merge, e prea gay, nicio șansă. Sau o reorientare totală, cum ar fi cu un Dior sau un Yves Saint Laurent? Aș putea să-mi fac la comandă, pe Savile Row³, o jachetă englezească cu căptușeală din coamă de cal, cugetă Kuster, dar nici asta nu merge.

Tulburat de gânduri, coboară pe strada Gării. „Am o întâlnire importantă, spusese el în Oerlikon, asemenea libertăți își poate permite, trebuie să poată.” Brusc, Kuster se oprește, privește în vitrină, analizează: „la uite, chiar nu e rău deloc.” Rușinat, aruncă o privire împrejur, se furișează în magazin și cumpără două costume la un rând de nasturi, unul cenușiu și unul negru, se pregătește să folosească la casierie cartea de credit, dar observând suma totală, chicotește încet și pune pe tejghea o bancnotă de cinci sute.

– E bine așa, rostește cu generozitate, iar casierului cu piercing de la H&M mai să-i cadă falca de mirare.

Bine dispus, Kuster se grăbește să ajungă acasă, în mansarda sa. După o scurtă căutare, găsește, în sfârșit, obiectul dorit, înlătură,

---

³ Savile Row = stradă comercială în Mayfair, City of Westminster, Londra. (n. trad.)

asudând ușor, o serie de etichete de la ambele costume, își aduce două Brioni, cele mai vechi, le descoase și acestora etichetele, pentru a le atașa meșteșugit la cele două rânduri de haine noi.

– Reușit, exclamă Kuster triumfător, așa se procedează.

În dimineața imediat următoare, pășește cu un aer de învingător în spațiosul birou din Oerlikon, îmbrăcat în noul costum cenușiu. Își scoate jacheta, o împătorește, așezând-o peste speteaza scaunului, și-și formulează în minte zicala revigorantă a zilei, când Müller îl smulge din șirul gândurilor:

– Spuneți-mi, așa-i că pe ăsta l-ați cumpărat ieri la H&M, sau nu? Tocmai îmi așteptam prietena acolo, când v-am văzut la casierie.

Înainte de a articula vreun răspuns, Kuster vede cum Müller cascadează ochii mari, observând eticheta. Kuster scosese la iveală, cu o mișcare neîndemânică, interiorul jachetei sale. În acest moment, Kuster ar fi preferat, pentru prima dată în viață, să fi murit pe loc.

Șase

– Am decis să te eliberăm de sarcinile de până acum, spuse Anwand pe un ton formal, iar juristul firmei, care ședea lângă el, făcu și el o mină serioasă. Îți dăm posibilitatea de a-ți înainta singur demisia. În acest caz, ți-am oferi o sumă compensatorie ce se ridică la o jumătate din salariul tău pe un an de zile.

– Și fără recunoașterea îndatoririlor obligatorii, firește, adăugă juristul firmei, căci pentru o mie de franci pe oră trebuia să îndruge și el ceva.

– Avem deja pregătit, în acest caz, un document corespunzător. Dacă ții neapărat, n-ai decât să-l parcurgi rapid, înainte de a-l semna,

dar te asigur, în virtutea vechii noastre prietenii, că nu conține nicio capcană sau vreo altă șmecherie.

– Absolut nicio capcană, adaugă juristul firmei, și cu asta mai plusă la timpul său cu încă o oră suplimentară.

Franz Gygax privi, o clipă, amuzat documentul, ignoră pixul, pe care Anwand îl ținea în mâna întinsă, luă apoi contractul și-i făcu vânt în coșul de gunoi din piele de elefant – Anwand era vânător de animale sălbatice mari, dar aici, în biroul său privat, nu se prea vedea asta.

– E cea mai bună ofertă, ba mai mult..., începu juristul firmei, dar Franz Gygax îi reteză vorba:

– Să vă spun eu care este unica ofertă, domnilor. Accept o sumă compensatorie, neimpozabilă, în valoare de 5 milioane, birou și secretară – timp de zece ani, la care se adaugă, tot vreme de zece ani, salariul meu normal, inclusiv bonusul, bineînțeles. Atunci, și numai atunci, voi fi pregătit să cad de acord cu comunicatul de presă prin care se anunță că, în baza experienței mele îndelungate și în concordanță cu conducerea firmei, m-am arătat dispus să renunț la funcția mea operativă și să stau la dispoziție cu consultanță pentru sarcini deosebite precum Business Development⁴.

– Câtă nesimțire! șuieră Anwand. Nu ești zdravăn, Franz, te rog revino cu picioarele pe pământ. Dacă ar fi să mă implic serios în această problemă, aș putea, eventual, să aranjez o compensare cam cât un salariu anual, iar privitor la impozitare, se poate mișca și aici ceva, dar asta ar fi vârful catargului, și aș face asta doar din sentimentul de veche prietenie ce ți-l port.

– Fără recunoașterea îndatoririlor obligatorii, în ipoteza în care conducerea firmei se învoiește cu această soluție mai mult decât generoasă, și numai dacă e depusă în prealabil o demisie după tipicul cerut de noi, adaugă juristul firmei, care astfel își mai potrivea ceasul șederii cu încă o oră în plus.

---

⁴ Business Development = dezvoltarea afacerii. (*n. trad.*)

– Îmi pierd timpul cu dumneavoastră, domnilor, zise Gygax extrem de rece, iar timpul meu valorează aur. Ca să pricepeți, în sfârșit, despre ce e vorba: acum sunt 6 milioane compensare, iar dacă insistați să mai avem o rundă de onoare, vor deveni 8.

– Fir-ar să fie! explodă Anwand. Din cauza speculațiilor tale eronate și a ignorării tuturor semnalelor roșii, ne-ai adus un prejudiciu de aproape 50 de milioane, deci nu te poți aștepta să-ți acordăm medalia de aur.

– Ba da, zise Gygax, sau poate doriți să aducem la cunoștința scumpilor noștri clienți că în banca asta s-au aruncat în aer 50 de milioane din averea lor? Fără să fi băgat cineva de seamă. Aveți idee, oare, câți dintre acești prețuiți clienți vor părăsi imediat banca? Cele 50 de milioane le-ați acoperit deja, pe șest și în liniște, fără să faceți valuri, acum va trebui să mă liniștiți doar pe mine, și toată lumea va fi fericită și mulțumită.

– Am putea să facem plângere, împrășcă Anwand cu venin, sau să te acționăm în judecată, traduse juristul firmei.

– Mi s-ar părea curată împrășcătură în propriul genunchi! rânji Gygax și se ridică, părăsind încăperea.

În aceeași după-amiază, i se trimise contractul prin curier. Gygax îl studie cu atenție, îndeosebi clauza de confidențialitate și cea de obligativitate la tăcere, zâmbi și semnă.

Șapte

Philipp Kuster e din cale-afară de nervos.

– Pe zi ce trece, se vede clar că asta nu-i viață, cugetă el înnegurat. A început cu mutarea, părăsind biroul spațios. De atunci, e nevoit să

rezerve, pentru fiecare întâlnire cu clienții, o sală de ședințe în sediul central de pe strada Gării. În afară de asta, e silit să suporte privirile răutăcioase ale norocoșilor, care-și apăraseră cu succes biroul.

Nu de mult, era de-ajuns să spună: „Trebuie să plec la Londra, ca să-mi actualizez baza de date cu ajutorul echipei noastre de cercetare”, pentru a rezolva un sfârșit de săptămână rapid în Cool Britain. Nu era vina lui Kuster dacă întâlnirea urma să aibă loc doar vineri, după-amiaza târziu – firește, fără limită de timp –, zborul de întoarcere trebuind să fie reprogramat. Sigur că, de fiecare dată, încerca să prindă ultimul avion de vineri, dar demersul de actualizare presupune un anumit interval de timp, dacă este abordat cu seriozitate, iar la un moment dat se instala foamea, și *St. Alban* din *Rex House* îi câștigase treptat inima; urma un scurt popas în *Absolut Ice Bar*, după care – direct la *Grange City Hotel*, și astfel Kuster mai economisea și speze, dacă folosea tariful de weekend și zbură înapoi abia luni dimineață. Așa se întâmplase întotdeauna, și nu exista, de fapt, niciun motiv pentru care situația să nu rămână bătută în cuie.

Desigur, nu se găsea un motiv, dar, în schimb, exista o piedică. Așa cum se întâmplă deseori în viață, această piedică se anunță în mod inofensiv, printr-un e-mail: „Salutare, numele meu e Peter Hofer. În calitate de inspector, sunt subordonat direct șefului departamentului financiar Private Banking și mă bucur anticipat pentru plăcuta colaborare.”

– Încă un birocrat ramolit și nefolositor, se gândise Kuster și ștersese e-mailul. Dar câteva zile mai târziu, birocratul ramolit trimise din nou un mesaj: „Salutare, Philipp, aș dori să discut cu dumneavoastră unele aspecte legate de cheltuielile cu actualizarea bazelor de date, mă bucur anticipat să vă cunosc personal poimăine, la ora 9.00. Am rezervat sala de ședințe 24.3, pe strada Gării.”

Ce-și închipuie nemernicul ăsta? sudui Kuster. Apăsă pe butonul de răspuns, bifă o copie către directorul executiv și șeful departamentului financiar, apoi începu să scrie: „Salutare, Peter, din păcate n-am

timp pentru astfel de nimicuri, sunt ocupat cu o depunere nouă, de 20 de milioane. Discutați problemele dumneavoastră cu asistentul meu. Salutări, Philipp Kuster, director adjunct Private Banking.”

Să se deprindă odată cu ordinea interioară de aici, triumfă Kuster. Dar, din păcate, doar pentru cinci minute. După care intrară sonor în căsuța sa poștală două noi e-mailuri: „Dragă Philipp, respectă ordinea interioară și nu mă implica în chestiunile astea. Salutări, Bürigisser, director executiv”; „Dragă Philipp, mă miră – delicat spus – felul în care reacționezi. Contez pe cooperarea ta. Toate cele bune, Meier, șef serviciu financiar.”

Kuster nu se arată mult mai surprins atunci când inspectorul Hofer deschise ședința, spunând că eforturile sale de a actualiza permanent datele sunt foarte apreciate. Totuși, ar fi mai de apreciat, în viitor, dacă ar rezolva problema într-un mod simplu, comod și accesibil, la orice oră, prin videoconferință. Clar?

Kuster se furișase înapoi către Oerlikon, ca un câine cotonogit. „Asta nu mai e viață”, repetă el înnegurat. Sau totuși? Vădit înviorat, puse mâna pe receptorul telefonului și o sună pe Nicole Mänzi, responsabilă cu organizarea în chestiunile legate de service-ul pentru clienți.

– Salut, Nicole, spuse entuziast Kuster, cum merg treburile? Super, uite, sunt presat de timp, da, ca întotdeauna, he, he, dar vă rog să organizați o excursie la Londra, vizită la *Galerie*, serviciu de limuzină, cina la *St. Alban*, două apartamente la *Grange*. Weekend prelungit, săptămâna 27. Poziția de costuri UHNWI. Mulțumesc și ciao. Așa, acum Kuster trebuia să mai găsească doar un Ultra High Net Worth Individual⁵, căruia îi putea lansa invitația. Ar trebui să se rezolve. Hofer, inspector de nimic ce ești, își spuse Kuster, ți-arăt eu ție, voi face asta, de-acum încolo, cel puțin o dată pe lună.

---

⁵ Client din categoria ultrabogaților. (n. red.)